

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- ***заменик тужииоца за ратне злочине Веселин Мрдак,***
- ***оптужени Пане Булат са браниоцем, адвокатом Предрагом Марићем,***
- ***оптужени Раде Вранешевић са браниоцем, адвокатом Звонком Радовановићем.***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вранешевићу, приђите за овај микрофон па реците суду, шта је то било јуче.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Заменио сам дане са датумима и јуче сам пошао и када ме је адвокат звао већ сам био у путу да дођем у Београд. Долазим увек један дан раније и обавим са њим припреме и приступам суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте јутрос дошли? Да ли је полиција из Зрењанина интервенисала?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја сам ту у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: У Београду сам преноћио и јутрос сам дошао сам. Полиција је јутрос била око 7 и 20 код мене у стану. Госпођа ми је код куће. Рекла је да сам ја отишао на суд и да ћу се јавити и јавио сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате последице недоласка.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Знам, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало је фалило да одређујемо притвор.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ја се извињавам, помешао сам дане, да је среда 17.-ти уместо уторак и мало ме ови државни празници су ме мало пореметили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

СПАЈА СЕ кривични поступак против оптуженог Радета Вранешевића, раздвојен решењем са претреса од 17. фебруара 2009. године са поступком против оптуженог Панета Булата.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ:

Претрес је ЈАВАН:

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 55 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК МИЛЕ МАЛОБАБИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Никола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Николе. По занимању сте?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Бравар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бравар, са станом у?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Са станом у Мајиловац, код Великог Градишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајиловцу код Великог Градишта. Година рођења?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: 03.09.1954. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1954. године. Да ли сте у неком сродству са оптуженим Панетом Булатом и оптуженим Радетом Вранешевићем?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Несродан са оптуженима. Да ли сте у некој завади са њима?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у некој завади, у некој свађи са њима?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Није у завади.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не.

Сведок Миле Малобабић, од оца Николе, по занимању бравар, са станом у месту Мајиловац код Великог Градишта, рођен 03. септембра 1954. године, несродан са оптуженима, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Малобабићу, бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Ништа не смете прећутати што Вам је познато у вези догађаја за који сте позвани да сведочите. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу и пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву, прочитавши тај текст испред Вас.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не видим, немам наочаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не видите? Ево рећи ћу Вам ја. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, понављајте за мном.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Хајде може. Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: И да ништа од онога што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Нећу прећутати.

Опоменуто, упозорено, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води поступак против ове двојице оптужених, које сам Вам ја рекла малопре, Раде Вранешевић и Пана Булат, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у вези догађаја у месту Бански Ковачевац, време извршења дела март месец 1992. године.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Сада да ја причам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И убиства шест цивила хрватске националности у том периоду. Испричајте нам, шта сте Ви у то време били, где сте се налазили и све што је Вама познато у вези тог догађаја?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Све ћу ја рећи, све ћу ја рећи што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Али прво, нисам видео, него сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, испричајте нам, значи, отпочетка, шта сте Ви ту били, којој јединици припадате, где сте се налазили, све?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја сам тај пут био на стражи, то је било од 8 до 10 увече, али нас двојица, још је један са мном био. Пошто смо ми дошли, повукли се, то је друга јединица држала пре нас тај положај, ми смо се повукли од Ласиња и Пркоса, ту. Нас је ту било два одељења. Ми смо били на улазу у Бански Ковачевац, није прва кућа у долини, него друга на брегу. То је зидана кућа, пошто је она имала подрум, пола у земљи, а улаз је овамо до асфалта. Асфалт је испод нас, ми смо мало на брегу били. И ту их треба бити тројица, нас два да осматрамо, ту има једна овако зграда и тамо се види Шишљевић, то село преко Купе. Испред нас је минирано, нема шансе да неко приђе, а овај трећи човек од десет па надаље, пошто је то још вече било, он седи пред подрумом, пошто је у подруму улаз са оне стране, са контра, ту има телефон. Пошто ми не можемо држати страже где су претходни били сви, па смо имали патролу и они што су тамо људи, друго одељење преко брега, они када отуд неко иде са патроле, најаве и ту нема заустављања, упозоравања. Значи, када је ноћ, нема шетње. Значи, најави се том човеку што је пред подрумом, што дежура код телефона, уједно пази људе ту где спавају и дежура и онда нас обавести да долазе, рецимо, двојица, тројица, нема везе колико то већ треба. И ми смо чули, одједном мушки глас, ту се чује, али то је, сада не могу тачно рећи, јел четврто или пето двориште од нас, то је село богато, то су људи у иностранству, то су велике куће и дворишне зграде, да је дан био не би чули ништа. Пошто је ноћ, мирно, па се чује. Чули смо мушки глас, али увек исти тон, нити се појачава нити смањује. Сада, ми смо доле, ми смо мало на брегу, доле је асфалт, можда неко асфалтом иде, ми немамо са тим ништа ако неко асфалтом иде. И ништа, они су ту. Ми, договоримо се нас двојица, ајмо мало напред, ту је можда до, шта ја знам, петнаест, двадесет корака, можда и двадесет пет, шта ја знам сада. Ми не смемо напуштати ове људе који су у подруму, јер ми рецимо осматрамо, а уједно и пазимо њих. Шта се примети, одмах њих дижемо. Када смо ми дошли ту, престаје глас, не чује се више. Ми сачекамо и као враћамо се назад, на оно исто место и не смемо дотле ми ни ићи по правилу, рецимо, напуштати толико људе. И када смо се враћали, тамо где ћемо

се вратити, чујемо опет мушки глас, али се уједно чује ту и женски глас, чује се. И сада, рецимо, ти људи што су настрадали, та је баба са нама била, ми смо њих хранили и била је тај исти дан 'пред ноћ, била је са нама и причала, вели ови су људи, вели ови што су пре били, претходни добри били, не знам какви ћете ви бити. Што се тиче нас, нема ту проблема. И ми када смо то чули, вели, стани ту, стани ту, само смо то разумели и ништа више. Е ми смо одмах у себи нас двојица помислили, ту нешто има сумњиво, хајмо назад. Ми назад и одмах у подрум, ту још ови људи нису спавали, то је вече. То је негде могло бити, сада нећу тачно рећи, углавном ми смо од 8 до 10 били на стражи, то знам. Негде је то било да ли девет прошло, није, не знам сада тачно. И ми смо се вратили и рекли, нешто се овамо чудно дешава, чујемо женске гласове, шта ја знам. Сада да се они припремају да побегну, не могу, то су стари људи. Прво, нема шансе да прође, а има и природна препрека, река Купа ту. И ми смо се вратили и тако смо рекли командиру оделења, да се чује и он је одмах ћапио оружје и напоље. И сада, како се овако испред подрума, кућа је овако мало у двориште се излази више куће, таман када смо ми на двориште, ми смо чули кратке рафале, да ли три или четири рафала, само одједанпут, трт, кратки рафали. И овај мој командир оделења, он је погинуо, мислим после. Он је звао командира чете. Командир чете је био у Пркосу, село Пркос, да овамо се нешто чудно дешава, са цивилима. Он је рекао, вели, «нико да никуда не иде ради своје сигурности, једино ако вас ко нападне, онда имате право да отворите ватру, доћи ће» вели, «неко из команде». Он је звао у Ласињу, ту је био командант батаљона, у Ласињи. И тај је командант њему пренео да не треба нико ићи, да ће доћи неко из команде одоздо, да не идемо ради своје сигурности, вели, јер ти су људи спремни на све који то раде. И ми смо тако били и ови су људи сада, рецимо оно, повукли се назад у подрум. Нас два смо остали и даље на стражи, наша је смена у 10. И за једно, не знам сада тачно колико је могло бити, али за време то док сам ја био на стражи, чуо се камион да се упалио. Ми нисмо чули тај камион када је долазио, он мора да дође низбрдице, мора у леру да иде, јер то иде овако асфалт испод нас и кривуда, иде овако брег и овако се враћа као сокак један тим кућама, под асфалтом према нама. И чули смо камион. Тај се камион палио, али није отишао према Пркосу, а није прошао ни оно тамо оделење што су преко брда. Он можда значи да иде кроз село и да се пење горе и тамо се хвата шума према месту, зове се Сјеничак и куда је окренуо, не знам. И ми смо после нормално добили смену. Нико није дошао из команде одмах, добили смо смену и када смо добили смену, ми смо после било, ваљда, да, од два до четири, гако нас следује наша смена, од два до четири поново на стражи и када смо били до четири, значи овај нам је рекли, нико вели није био и онда смо

спавали. Ујутру су дошли из команде на том ту, Ковачевац, људи, али смо ми спавали, нико нас није ни будио. И тако када смо се ми пробудили, ми смо питали ко је био, вели био је. Шта је било, вели, лешева нема, има само мало крви на том месту. Али то се касније установило, нисам знао, мислим, ја могу причати у име целог оделења. Ни мени није јасно, рецимо, нас смо два били на стражи, како сам ја добио као сведок, а тај човек није, а ми смо били један од другог на метар. Што ја знам, то зна и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај човек је био ту.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Што он зна, то и ја и знам, што ја знам то и он зна и ови људи из оделења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Раде Малобабић?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је и он.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: И тако се то завршило. Е после, сада не могу тачно рећи, јел смо ми тај дан редовну смену ишли кући, добили смену, јер ми смо дошли од куће на положај наш где смо и пре држали, па смо повучени за време те смене на тај терен. И да ли смо ми сутрадан тај, то када се свануло ишли кући поподне или тек други дан, сада не знам тачно, да. Е после када смо се вратили од куће исто ту, нормално смена, ми смо чули да су ти људи завршили у бунару. То је то. Е ја сам онда био ту, да ли још две смене, да ли једну или две смене још. Ја сам по ВЕС-у тенкиста, возач тенка и мене су дигли, дошли на положај. Отишао сам у Пјешчаницу тамо у оклопну ту јединицу то. Онда сам чуо преко људи да је то после је наређено, дошли су неки из команде 11. бригаде, 11., да, 11. бригада што је држала пре нас ту положај, неки официри, шта ја знам, да су долазили и то је наређено да се ти људи ваде што су побијени. А ови исти доле, један човек старији и жена његова, они су тај дан у колицима ручним терали стајско ђубриво у башћу и још наша двојица, не знам тачно по имену који су помогли њима да та колица терају. И команда им рекла, слободно се могу кретати по дану, једни код других, ти људи, јер они нису сви из једне куће. Уосталом, ја ове људе, бабе не знам, ја знам само ову бабу што је била најближе нама и тај човек и његова жена. Они су били мало даље горе на брегу, па их не знам, нисам их виђао. Али за време, рецимо, када се смрачи, нема да иду једни другима или могу ако хоће да спавају сви заједно у једној кући, код једних, нема везе, како се они договоре. То им нико није, мислим оно, да они морају бити свако у својој кући и то, али нема. Преко дана могу шетати, једни другима, јер они нису били наблизу једни других. Добро, овај доле човек поред асфалта са ону страну и ова баба, она је била од нас, да ли је трећа кућа од нас са овом кућом што смо ми, тако нешто. Већ сам ја то и заборавио, не могу се сетити, баш по броју

кућа. Али да сам видео, нисам видео. Нама је командант рекао, немојте да идете тамо ради саме ваше сигурности, јер такав човек рецимо може направити свашта. Ако су већ они настрадали, да још од нас не настрадају, јер где се пуца ту се и гине. Ако би отворили ватру на нас, и ми би на њих. Ја више, то је што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули нешто после?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја сам на стражи био и то сам чуо и пренео људима и они су истрчали, задесили смо се исто у дворишту када смо чули те рафале. Сада, колико је тих људи било, то ја не знам, нити је нас ко обавестио, да је обавестио, то ми не би дозволили, јер нама је најгоре било и ту смо се побунили, сада ћемо се повући са тог положаја, зашто су то урадили. Ми смо имали извор један доле испод асфалта у долини и користили смо ту воду. То су бунари све, свака кућа има бунар свој. Зашто су то направили? Ми ту воду смо користили, нисмо знали. То може бити једна жица кроз земљу воде и онда смо наредили, ако нам неће дати цистерну, ми напуштамо положаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви били на овом положају у Банском Ковачевцу пре овог догађаја?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Пре тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, колико времена сте?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја не знам сада то, јел то, неће бити да је то била прва смена или друга, то тачно не знам, не могу да се сетим, не знам је ли, јесмо ми ту дошли на тај положај, па се то десило за то време прве смене или је то било у другој смени, то не знам, не могу да се сетим, то је давно било, има то већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, којој то војсци Ви припадате?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја сам био пешадија, до тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово, ово, ова Ваша јединица, којој војсци?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Која бригада? Деветнаеста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Деветнаеста?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који батаљон?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја мислим други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која чета?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Друга батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друга?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Друга, друга чета, друга смо били..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био командир чете?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Јово Малобабић, тај пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде према подацима у предмету и у списима, према доказима да је то пета чета?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Пета? Нема, та није чета ни постојала пета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је био командир вода?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Милан Џакула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командир Вашег одељења?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ђуро Кривокућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог другог одељења?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Мени се чини да је Сава Малобабић, тако ми се чини, не знам баш то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете, на том простору где је било Ваше то одељење, било је троје цивила?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки човек и жена?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Они су доле поред асфалта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекопута вас?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, на доњу страну асфалта, а ова баба је била од нас напред према том месту где се то десило, још напред, јер била је, сада сам рекао, је ли трећа или четврта, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тај човек био, да ли знате његово занимање?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Који?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај цивил.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Што је био са мном?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ти хрватски цивили што су остали?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: По националности, по националности шта су били?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали те људе? Кажете да сте их виђали.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Јесам, виђао сам, да, па та баба је са нама причала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та што је одмах до Вас?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, та на брегу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово двоје, муж и жена?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Нисам видео, али њима су помогли ови наши људи, ђубре то да терају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао тај човек, да ли је био неки млинар тај човек?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Е па сада ја не знам шта је он био, не знам ја шта је он био, али ја те људе пре рата нисам познавао, то је далеко од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај човек?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, изгледао је, он је, он је, он је мало ситнији него жена, мањи, лаганији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао нешто карактеристично, да ли је имао бркове или тако нешто?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Е сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То сада не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је на простору.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Нисам ја са њима толико се дружио, ја сам овако њих у пролазу видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете тамо нешто сте се хранили.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ова баба што је била горе код нас, рецимо, она је долазила, малтене, пар пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био имућан тај човек ако знате?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Јесте, имућни су сви, то је богат крај, то су људи у иностранству били, то је јако саграђено било, то село. И што је најгоре још, рецимо, ми на првој линији, ми то нисмо радили, у пролазу, дође, рецимо стане и само кресне шибицу и запали и све то иде на кривицу оних људи који држе ту линију и то не раде они, јер зашто бих ја рецимо био у рушевинама када могу бити у целој кући, не ја, него ми рецимо, који то држимо. То направе они који нису на првој линији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То раде они људи који нису на линији и то раде групе, то није, рецимо, да су то неке веће јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тамо на простору овог одељења Саве Малобабића, колико је тамо било тих цивила?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Е сада, ја мислим да је њих укупно било овако, један мушкарац јесте, то знам сигурно, да ли је њих било четири још женске и он или је пет, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је пет жена?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, на простору Вашег одељења троје?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, а ови су мало горе више, а ови су добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тамо било?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Добро, ови су између нас, њих и нас, али они су, рецимо, ови су људи друго одељење је било узбрдо, па преко брда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је на њиховом простору било тих хрватских цивила?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, не, то не могу рећи. Свеукупно их је ваљда било, не знам колико их је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат пауза, сада ми јављају да су неки проблеми са снимањем.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Углавном су они сви настрадали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте, неки проблем је са снимањем овога што причате, пар минута. Петнаест минута ће бити потребно? Добро, да правимо неки прекид или да. Направићемо прекид, може да потраје и дуже.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 10 часова и 16 минута због неких проблема у режији, а везано за аудио снимање претреса.

Претрес ће бити настављен у 10 часова и 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да наставимо тамо где смо стали. Причали смо о цивилима. Кажете, ту на подручју Вашег одељења је било троје, муж и жена и та једна још жена у кући близу Вашег одељења, односно близу куће где је Ваше одељење.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ово друго одељење не знате колико је било?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не знам, нисам ишао тамо где су, нисмо били кућа до куће, они су мало били оно, свако је својој кући био, па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ту ноћ ко је био све из Вашег одељења ту у том подруму? Кажете, неко је још био испред куће ко исто стоји као и Ви, стражари, односно ту испред куће, а вас двојица сте мало даље?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Е сада, овај човек што је био пред кућом, како се зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Сада баш нећу моћи тачно рећи, како се он зове, заборавио сам. За овога знам што је са мном био, то знам добро, то ми је комшија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ко?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Тај Раде Малобабић, али овај трећи доле што је био, не знам, јер тај је настављао у десет, на пример, треба ићи, када људи легну да спавају. Није потребан, он је само да дежура на телефону. А уједно седи ту, телефон му одмах ту иза врата унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он је у кући, значи унутра?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Испред куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Испред подрума, код врата, тако да чује телефон када звони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли можете да побројите припаднике Вашег одељења?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Људе, по именице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Неке ћу моћи, али не знам све. Рецимо, Ђура Кривокућа је био командир одељења, ја, Раде тај што је са мном био, па онда, Владо Лукач, Перо Габрић, измешаћу и једно и друго одељење, не могу то тачно сада јер знам људе. Онда је био Мирко Малобабић, сада је ли он био, не могу, не могу се сетити свих људи, не могу се сетити по именице, то презиме и име, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Петар Шкалац?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Јесте, јесте, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту ноћ?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Био је он, Перо Шкалац тада. Не могу, заборавио сам већ те људе. Ја и сада да их сретнем, ја их не би познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је био неки Миле Вучинић, од оца Вида?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Миле Вучинић? Има Мила више. Не знам му име оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Вида?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Јесте, био је и он, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки Драгољуб Габрић?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Драган?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгољуб Габрић?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Је, је био и он, име оца Никола. Ти су близу мене, а ови што су даље, те слабије ја знам оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Радета Малобабића од оца Николе, који је био минер?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Минер је био? Знам га, то ми је, он је из мог села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он ту ноћ?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био он ту ноћ?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Е, ја га видео нисам, тај није у нашем одељењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, али питам Вас да ли је ту.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Он је инжињерац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту ноћ?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја га нисам њега видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не. То је био мрак, можда је и био, ми смо се помешали у двориште, нисам ја тачно оно могао да се ми сви видимо, нема ту никаквог светла да се ми ту видимо, ноћ је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди, он је био као сведок, тврди да је био ту ноћ.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Углавном, у тој кући он није спавао, где смо ми. Тај није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да је био.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Раде, инжињер, да, инжињерац? Не, у нашој кући, он у мом одељењу он није био ту да спава, јер он не припада нашем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не припада он, али каже да је ту ноћ дошао ту у Ваше одељење поводом неког задатка.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја сам био на стражи, једино ако је он доле био у подруму, то је друго. Ја сам морао се вратити горе назад у двориште где сам одређен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Ђуру Чеку?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ђуру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чеко.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Чеко:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто минер.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да ли се он тако презива? Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и не можете да се сетите. Који је то био испред куће који је био задужен да се јавља на телефон?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не могу сада то тачно, јер тај што је био, он није био у мојој смени, јер то је још вече, сви су будни, то се наставља од 10 па надаље, није потреба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само сте вас двојица, Ви и Раде Малобабић од оца Симе били?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, јесмо скупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, а тај кога спомињете трећи није био ту?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него тек од 10'сати?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја сам био прва смена. Тај је наставио у другој смени. Е сада, то ја не могу сада знати распоред како је то писало, ко где припада. Ја знам рецимо, јер сам био на стражи у то и то време и када ме следује, а сада, тај трећи додатни што рецимо треба да дежура од 10 па надаље, није нас толико било да, да нас је било више, ми би још давали напред стражу. Нас није било доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли долази неко ту ноћ док сте Ви били на стражи? Да ли Вам је долазио неко у одељење са стране?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли није долазио или Ви нисте приметили?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја не знам, ја приметио нисам да је ко долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате оптуженог Панета Булата?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја сам само чуо за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га знали овако?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, не, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули за њега?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, ја сам чуо за тога човека, али да га знам, не знам. Нити сам се дружио са тим човеком, а уосталом, ја и не знам ко је то починио, да Вам речем искрено, ја починиоце нисам видео, да ја могу рећи, тај је то урадио. Не знам ко је то урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас ја ни питала ко је починио, идемо сада редом.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Јер ја га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате да ли је Пане Булат ту ноћ долазио ту?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ту на стражи. Да ли имате преглед ко Вам долази у кућу?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Имам, може доћи одоздо са асфалта право на улаз у кућу, у подрум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате преглед, ко улази у ту кућу где је смештено Ваше одељење?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Имам ако иде отуда тим сокаком, то имам преглед. А тај трећи човек има да прати ако би одоздо неко долазио са асфалта, јер то је кућа на брегу где смо ми били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви нисте приметили да је неко долазио?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули после да је долазио?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја? Ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ту су неки људи долазили, а сада ја нисам ништа претпостављени, нисам никакав руководилац, да ми се неко мора обраћати. Једино ако к мени дође, једино док сам ја на дужности на стражи, ја то могу а ово друго све што се дешава, ја немам са тим ништа. То има ко води, ту је командир оделења и он преноси командиру вода и командиру вода чете и тако даље. Ја немам са тим ништа. Моја дужност на стражи је да осматрам рецимо, тамо преко реке те и да првенствено пазимо на људе. Ја шта приметим, обавештавамо наше људе у подруму, прво је то, првенствено њих треба чувати, а ми се не смемо удаљавати, рецимо, речено је колико имамо право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, Милан Џакула, тај командир вода, да ли је био ту ноћ ту у Вашем оделењу или уопште да ли сте чули да је ту ноћ био ту пре самог догађаја, те пуцњаве?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја не знам, ја се не сећам да је био. За време док сам ја био на стражи, ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате оптуженог Радета Вранешевића?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Радета?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Тај из моје чете није и не могу ја сада људе све из чете, јер има људи које не знам из вода, а да знам из чете. Нас је било оно на почетку пуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате га, добро. Да ли сте чули да ли је он долазио ту ноћ?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Самарџија Ђоку или Ђуру Самарџија?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То за тога човека нисам чуо његово име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никада чули?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, када сте, кажете, Ви на стражи, чујете неке пуцњеве.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве, објасните нам пуцњеве какве сте чули.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, то су неки кратки рафали били, нормално, из пушке, шта ја знам и није било појединачно, онако више рафално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули појединачне пуцњеве?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, сада, то је како бих ја рекао, то је било тај моменат, нисам ја то снимао да сада ја то морам покупити како је то било. Углавном се чуо пуцањ, више је као рафално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Раде Малобабић што је био са Вама на стражи, каже чуо је и појединачну пуцњаву неколико, више појединачну пуцњаву, прво рафалну а после појединачну.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, ја сам чуо тако, сада како је он то чуо тако. Ја и он скупа смо били или сам ја заборавио како је, углавном је пуцњава била, али више на рафалну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре те пуцњаве, да ли сте чули да се нешто дешава, неку галаму или?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, чули смо, ту смо као слично неки јаук, шта ја знам, тако нешто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мушки, женски?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, ето чуло се ту и женски, ја мислим, ја мушки нисам разумео. То је било тренутно, то је кратко време, није то било пуно, то је пар секунди и готово, више се не чује ништа. Не могу ја сада оно укопчати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то чуло, пре те пуцњаве, после пуцњаве, у току пуцњаве?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, то је било више као пуцање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Као пуцање, када се пуцало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте чули и тај јаук?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: После пуцања, рецимо, то је пар, једном, па мало застој, па опет, па застој, па опет, тако је то било. Ја не могу то снимити, колико то има година од тог случаја, не могу све запамтити куда сам ишао и шта сам све видео и прошао у четири године, ја то не држим у глави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, то одакле се то чује, колико је то удаљено од Вас?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То је било, јел четврто двориште од нас или пето. То може бити у метрима, то су, није то тако далеко, али куће су, дворишне зграде, па то, није то тако далеко. Шта ја знам да ли има, да ли 150, можда и мање, можда и више, не знам. Не могу, не могу то тачно проценити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко оде тамо од вас двојице према том правцу где сте чули те пуцње?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: А ко би то ишао, ради своје сигурности, ко ће ићи у мрак? Није мени то ни силе, ја само да обавестим своје људе када нешто приметим, а ја када бих тако тражио нешто по мраку, не би дуго тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви, обавестили командира одељења?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, дошли смо обојица у подрум и рекли смо да се чује тамо неки гласови, ноћ је, не види се, није то чиста линија

да то видиш, то су куће, зграде и то не видиш, само чујеш, не можеш ти видети. Па и да није ништа било, ноћ је, нема ту расвете, то је мрак. Значи, не види се, свеједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта после, да ли сазнасте шта се то десило?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Када смо то, рецимо приметили, да се чују гласови и женски, онда нам је била слика јаснија, да се ту нешто ради о цивилима. Да ли се они припремају да пређу преко Купе тамо, на ону страну, али опет, када би они то радили, не би они причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били наоружани?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ми? Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви имали од оружја?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Имао сам пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Аутоматску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Вам је ту ноћ неко тражио ту Вашу пушку?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Моју? Не, ко би тражио, па има свако своју пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, сазнадосте ли Ви ту ноћ шта се то десило, ко то пуца, шта је то са цивилима?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сазнадосте ли Ви ту ноћ шта се то десило?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, шта знам шта се ту ноћ десило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да,

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, знам то што сам сада рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сем тога да сте чули тих неколико рафала, сазнадосте ли још нешто?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Али, то смо чули сви већ и повратак својима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сазнадосте ли Ви, шта је то? Чујете јаук, чујете рафале, да ли сазнадосте, шта се то десило?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, одмах се, одмах смо нешто покопчали ми сви да се ради нешто са тим људима ту што су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, покопчали, а шта после би? Да ли сте сазнали од некога, чули, да ли је било неке приче, шта то би?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Није ми то сада јасно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам није јасно? Ви сте неко ко је био на стражи.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време Ваше страже, нешто се дешава.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујете пуцње, чујете јауке, јаук неког и одлазите тамо, обавештавате командира оделења.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, не, не, не, то је већ смо ми били обавестили командира оделења када се чула пуцање. У повратку већ из подрума и ови људи излазе из подрума и ми идемо горе, у двориште, више кућа, онда се чула пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте изашли на двориште.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, онда смо изашли ми и ови остали што су, добро, не знам јесу сви баш успели оно изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тада сте чули пуцњење?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ништа, нормално, овај је јавио, звао команду, командира чете у Пркосу, на Пркосу, тај Ђуро Кривокућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: И он је њега звао и рекао да се нешто дешава са цивилима, вели, шта да предузмемо. Он је рекао, вели, немој да тамо иде ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта то нешто се дешава са цивилима?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, док се пуца нешто има. Ко пуца, да ли је дошао неко овако диверзију неку извршити на нас, он би нас напао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И чувате ли Ви шта то би?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, да су побијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су побијени?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, то се тек знало сутрадан и установило се да нема никога јер су ишли, шта ја знам ко је ишао по кућама, знали су где су ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оде ли неко до тамо да види шта је то?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Нико, ту вече не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није отишао?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, колико ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сви у опасности, у близини се пуца, ви сте наоружани, имате аутоматске пушке и нико се није приближио том дворишту да види?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, јер ми нисмо нападнути.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ви, него су цивили нападнути?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, ту ја не могу сада бранити цело село. То да је било ту, рецимо, ближе и да смо ми знали, то ми не би дозволили, не би дозволили то да се то дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сазнадoste ли сутра ујутру, шта то би, ко, кажете, побијени цивили, да ли сазнасте ко?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, али се није знало ујутру где су ти цивили, него се то касније открило да су завршили у бунару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сазнадoste ко је то био, шта је то било?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ми када смо питали команду, они кажу да то још није разјашњено ко је то учинио. Е сада, јесу ли они то знали ко је требао да зна, то је њихова ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви икада сазнали, ко је то био, шта се то десило?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја нисам, јер ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали, ко је долазио?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, било је, било је приче за тога човека исто, па било је приче још за неке, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ког човека?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: За тога што пише у позиву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Тај Пане Булат неки, али за тај пут се није чуло да је он то урадио. Ја не могу рећи да је тај човек то урадио, јер га нисам видео. Ја када бих видео човека и рекао, еј, ухватио сам те на делу, ти си. Не могу ја сада рећи, можда је сасвим неко десети, а можда је и он, то има ко ће то установити, ја не могу, ја нисам за те ствари. Ја знам што сам ја и где сам се налазио и коју сам дужност вршио у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли овог Петра Шкаљца знате добро?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Петра? Па знам, ја знам њих све подједнако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је из Славског Поља, да ли је тако?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, исто, да. Па, ми смо већином ту из једног краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, он прича да је те ноћи долазио Пане Булат ту у Ваше одељење.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ако је Пане Булат долазио, ја нисам ту био онда, ја сам био на стражи. Долазило је њих из онога одељења неки људи.

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Мислим да сведоку не би требало предочавати исказ сведока који није саслушан на главном претресу, овај, на околност његовог сведочења, које практично није ни извођено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, то је саставни део истраге, а ја не могу да овог сведока поново зовем следећи пут.

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Па, знам, али мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би могло да су претреси у континуитету, да у једном дану или у два дана можемо да изведемо све сведоке, онда да му предочимо шта је неко рекао.

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Слажем се, али долазимо у могућност да сведок Петар Шкаљац, ако се појави уопште, може да каже нешто сасвим друго, а сведоку се предочава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, онда ћемо ценити ту његову измену исказа и у ком правцу је та измена и ценићемо и ово предочавање.

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је саставни део истраге. Овај Петар Шкаљац у суду у Карловцу 22. новембра 2000. године помиње Вас.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помиње да после те пуцњаве која се чула, да сте Ви утрчали у подрум, «ми који смо били у подруму, кренули смо напоље да видимо шта се догађа, али је у том моменту у подрум утрчао Малобабић Миле који се налазио на стражи, те рекао да не излазимо ван, да је Пане побио бабе и да је тражио од њега пушку коју му није хтео дати»:

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: А; то не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То не, ко би тражио од мене пушку, који би стражар дао пушку и да је тражио, да је био и да је са мном био, пушку дати и то у рату дати пушку из руку. Мислим, нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је овај Петар Шкаљац то тако причао?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Шта је он, где је он, он је био у подруму, он је био слободан у то време. Како он може рећи да сам ја дао пушку, када ја нисам са тим Паном ни био, нисам Пану видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не прича он да сте Ви дали пушку, него да сте утрчали у одељење и да сте говорили «Пане, побио бабе»?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, онда по томе његовом испада да сам ја Пану видео, да сам ја знао. А ко би мени казао да је Пане био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви сте на стражи. Колико је то, кажете, то двориште је ту близу, Ви сте на брду.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја чувам двориште само ове куће, ту су људи смештени и то имам на брегу, осматрам тамо преко и ту смо имали један пат наоружања и нама је била дужност, ако шта приметимо, нема да пружамо отпор никакав, јер нас два и не можемо пружати отпор, него да обавестимо ове људе, најпре њих обавестити, у подруму, онда има ко командује, командир одељења нека он распоређује људе. То је то. А да сам ја био са Паном, то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то где сте Ви на стражи, да ли је то Ваше одељење, да ли Ваше одељење покрива и ово, околину Вашу, околна ова дворишта?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Покрива наше одељење и једно и друго, оно отуда, ово одовуда, а сада доклен то, јер ту је требало бити, како се

скреће са асфалта, вамо према тим кућама где смо ми, крај тога места где се то десило пролази се, ми смо овамо задњи гледајући отуда са асфалта када се иде, значи, ту је требало још бити страже, али нас није било доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, зашто би овај Петар Шкаљац овако нешто причао? Који је то разлог био да он ово спомиње?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То он може причати, јер он не може знати као ја што сам био напољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви неко објашњење, зашто он ово прича?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не знам, немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате објашњење?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Немам ништа, јер ја знам само како смо ми поступили. Прво, ми смо поступили по правилу, обавестити најпре људе, они шго су били у подруму, значи онда командир оделења има себе, прво што је звао командира чете тамо на Пркосу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули сто пута једно те исто понављате, а не причате оно што.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не море се радити тамо без команде, да се може самовољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли су дошли сутрадан, да ли је дошао неко од ових, Драган Паић?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, из команде су дошли, из батаљона, да, али ја сам за то време спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спавао?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Још сам ја био од 2 до 4 на стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је са Вама разговарао командир вода Милан Џакула?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То је било преко дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, причао је после. Ми смо питали, ко је то направио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са вама који сте били на стражи, да ли је разговарао? Нормално је да разговара.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Није разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Док смо били на стражи он није био за то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не мислим тада, него.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Једино после, када се свануло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, да и ми смо рекли шта смо приметили. Све сам им рекао што сам и сада рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки безбедњак Станко Чича? Да ли знате тог човека?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Слабо ја те људе по команди знам. То ја са тим таквим људима нисам се дружио и не знам. Немам ја шта са тим, са тим људима да, они су били, рецимо, нису у саставу мог ништа били, ми имамо своје претпостављене људе који нас воде, а што је њихова дужност, то ја не знам. Можда њих неко позна, пазите, има људи који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него су они у својим исказима причали да су разговарали са Вама који сте били на стражи?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Можда су са овим другим људима што су били после нас на стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Нас је ту било, рецимо, три смене на стражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то после Вас био на стражи?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Мене је заменио, ја мислим Владо Лукач, друга смена, Владо Лукач. Ко је сада са њим био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се пуцњава чула док сте Ви били на стражи?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: За време тога што се десило, ја сам био на стражи, за то време, ја сам био на стражи. То је се десило, ја сам био од 8 до 9, до 10 увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па управо они у својим исказима спомињу да су разговарали са људима који су били на стражи, а не са неким другим људима, него са, Милан Џакула спомиње са Радетом и Милетом Малобабићем?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Јесте, када се свануло. Када се свануло, да, са нама су разговарали, а за то време нису разговарали јер нико није ни дошао. А требало је доћи ту вече неко отуда од команде, није дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули неку експлозију у току ноћи?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Сада то, чини ми се да, већ сам ја то и заборавио, то нисам држао у глави. Мени се чини да јел била или није, то не могу рећи. Ако речем да је, онда лажем, а ако рекнем није, не знам, нисам сигуран. Ја могу причати оно што ја знам, јер то има већ петнаест, шеснаест година што има, ја не могу се тога сетити, то, колико сам ја тога видео што-шта и то не држим у глави, није то, нешто то мени, да сам ја ту нешто имао, па да ја то памтим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рече ли Вам овај Кривокућа Ђура, командир Вашег одељења, шта се то десило?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Није ни он одмах знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али када је сазнао, да ли рече шта се то десило?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, рекао је да су побијени цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао ко, шта?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, ти што су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли рече, ко их је побио?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Е, то није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је спомињао, ко је ту долазио?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, ја барем нисам чуо, пазите. Можда је то неко знао ту од наших људи, не могу ја све, мени, стриктно мени није причао нико, оно да ми је рекао, е био је тај, учинио тај, то није, мислим, мене прво и прво то није интересирало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи ништа нисте Ви сазнали, ни шта, ни ко?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: После сам ја отишао у Пјешчаницу, сада након колико дана, то не знам тачно. Дошли су онда баш са «110» и баш мене питали, вели, јел ту тај и тај, рекох, ја сам, вели, покупи ствари и идеш у Пјешчаницу, у оклопну јединицу. Е после се наводно чуло да су они били у бунар бачени, па да су неки долазили, то се наредило да се они ваде. Е сада то касније, ја ту нисам био, а сада не знам тачно колико смо били слободни, колико на смени, колико код куће. То је било за време примирја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били присутни када су ти људи вађени?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, нити бих ја хтео, то мене на интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, колико је цивила убијено?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, сви што су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сви? Да ли сте чули, колико?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, не знам колико је оних баба горе на брду било, на брегу, да ли је било њих свеукупно пет баба и један деда или четири бабе и један деда, не знам ја, ја ту цифру не знам. Ја само знам за ово троје, ове сам видео, ове знам, а ове друге не знам бабе, горе што су биле на брегу, те људе нисам ни видео. Нисам ја ишао по кућама, мислим, а мало су се они и кретали ти. То морају боље ови горе знати оделење, они су били више на њиховој страни. Ове знам добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Петар Шкаљац у свом исказу рече да Вам је Кривокућа Ђуро рекао следећег јутра, тај Ваш командир, да је Булат поубијао те бабе?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Мени, стриктно је мени рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Вама, него вама војницима из његовог оделења?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, може бити да је он рекао, али можда ја то нисам тај пут ни био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нисте били? Није Вас интересовало ко је, шта је, који је то ту био ту ноћ?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, зашто би мене то интересовало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могли сте да настрадате, пуца се ту близу Вас, па зар Вас не интересује, шта се то десило?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, чујте, нисам ја сам, ако дође до пуцања, пуцаћемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вас уопште занимало ко је то?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Прво, ми нисмо нападнути. Да смо нападнути, ми би узвратили, а ми не можемо покривати толику релацију. Да ли је ко из команде знао за те људе што су то починили и ко, преко кога су они ишли, то, ја сам обичан војник, мене се не пита ништа. Да сам ја био неки руководилац, па да мене се питало, ја бих можда више знао од тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте на стражи, у близини сте пуцања, и?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја сам стражар, нормалан стражар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога ће да интересује него стражара ако се ту у близини пуца?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Али, мојим се људима ништа није десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Моји људи нису нападнути у подруму. Ја бих одговарао да су моји људи побијени на пример, да се којим случајем то десило. Е онда ја нисам обављао своју стражу, стражарско место, по дужности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има тужилац неких питања? Чланови већа да ли имају? Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је тог дана или те ноћи неко од Ваших старешина пренео наредбу да се повећа степен борбене готовости, јер се може очекивати напад противне стране преко Купе?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, то ја нисам чуо. Само нам је речено да, рецимо, појачамо будност, ради своје сигурности, од рецимо тих починиоца што су то урадили, да не би којим случајем дошло до. А овако степен пре, пре, са оне стране, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питао сам Вас за евентуално наређење пре овог догађаја.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, пре него што су ови људи побијени, да ли Вам је неко пренео наредбу да је повећан степен борбене готовости, јер се очекује напад противне стране?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То, не сећам се тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте неке од ових цивила познавали, да сте чак са једном од тих са Вама и да сте.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, та баба једна, давали смо ми храну. И добри људи били, шта, немам против тих људи ништа. Они су јако добри били, ми смо њима давали храну, пошто је она најближа, њој дадемо, па она њима прености. Како је она њима давала, то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је неко од више команде говорио тих дана да обратите посебну пажњу на ове цивиле, јер је могуће да имају контакт са противном страном да одају ваш положај и да тиме можете бити угрожени?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, то је нешто се, нешто се спомињали у вези тога, да је било случаја негде, рецимо, када смо били међу цивилима, да имају те неке скривене радиостанице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који цивили?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, рецимо негде другде, не ово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То друго оставите, питамо само.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да постоји могућност, да пратимо кретање њихово, рецимо, зато им је речено, команда рекла да преко ноћи они немају куда да иду, само по дану могу једни друге обилазити, а по ноћи нема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било претреса кућа ових неколико цивила што су ту остали да би се утврдило, имају ли они какве уређаје и да могу ступити у контакт са противном страном?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То ако је био претрес, ја, од тога нема ништа и то не знам о томе ништа. Јер то ако је претрес, нису те куће близу мене да ја видим те људе да ли иду, то не знам, то не могу рећи, је ли их ко претресао и да ли имају то, има и други људи који су одређени за те ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви лично осећали било какав степен опасности од тих цивила са којима сте ту били? Говорим само за конкретан случај, да би могли да вам науде у некој комуникацији са другом страном?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, шта ја знам, ја не знам, ја нисам ту имао никога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Да ли сведок може отприлике да одреди временски период када су се чули рафални пуцњи, приближно време?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Време, то вече?

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Да, то вече када сте чули те.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Чујте, ја по том не могу тачно знати, али знам од 8 до 10 сам био на стражи. То је негде можда било око, је ли

девет, је ли пре девет или касније девет, мислим пре или касније од девет, углавном до 10 сам био на стражи. За то време се то десило. Сада не могу тачно ја проценити, јел било тачно у 9 или пре 9 или после 9, то не знам, углавном између 8 и 10 то је било.

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Да ли сте након овог догађаја чули и неке друге верзије, ко је побио те цивиле или је једино Булат и Вранешевић били, овај, људи који су означени као наводни извршиоци? Да ли је међу војском, међу људима било и других верзије ко је побио те цивиле?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Знате шта, ту се причало свашта, онај прича овако, онај прича онако, ти не можеш никоме да верујеш. Неко је рекао да су дошли неки из Глине, тако барем чујем у превозу када идемо кући, оно, и овако се сретнеш са неким људима других оделења и тако. Да су неки затвореници, шта ја знам, тачно, стриктно нико није рекао е тај је учинио и нико више. То се причало, једни, други и шта ја знам, не могу.

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања? Нема. Да ли је некада неко причао да је неко из чете Јове Малобабића побио цивиле?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ког Малобабића, из чете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Ваше чете, оделења и тако даље?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, не, не, из наше чете, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Раде Вранешевић у својој одбрани тврди да је ту ноћ био присутан на лицу места, да је у цивиле пуцао оптужени Пане Булат и један војник из чете Јове Малобабића.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: А где се тај налазио, тај Вранешевић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту на лицу места.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Мислим, у коме је он воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту на лицу места посматрао догађај, каже, таква је његова одбрана.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Тај Вранешевић у нашем оделењу није, није ни у мом оделењу, ни ономе преко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тврди он да је из Вашег оделења, слушајте ово што Вам ја причам. Он тврди да је пуцао у те цивиле Пане Булат и да је неки војник из Ваше чете, чете Јове Малобабића, такође пуцао у цивиле, а да је један од војника дао пушку Панету Булату да пуца у цивиле.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То ја не знам, то не знам, а да би тај човек дао пушку, онда тај човек како је он дошао да побије људе без пушке, који ће војник дати пушку. То се не сме ни у мирно време, за времена мирног војник, стражар да да пушку или војник. Ти када даш пушку, онда си дао и живот, према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пане Булат у својој одбрани тврди да је ту ноћ био у Вашем одељењу ту и да је био са Миланом Џакулом, тим командиром Вашег вода и са Ђуром Кривокућом, да су излазили из куће и ишли овамо према другом одељењу. Да ли сте Ви то тако нешто приметили?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, Милан Џакула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте ту на стражи тада. Да ли сте Ви видели такву ситуацију?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, чујте, ја сам сада малопре рекао. Ту је људи било, ноћ је, шта ја, ја немам право да идем доле код подрума, испод куће је, то је са ону страну улаз куће, није доле где ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта Ви чувате ту, уствари?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Чувам, ово је река.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чувате кућу у којој се налази Ваше одељење?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: И то је брдо, осматрам крај тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сада, како, објасните ми, пошто као стражар чувате кућу у којој се налази Ваше одељење, како Ви не знате ко улази у ту кућу?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Зато је трећи човек са доњу страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, кажете, у време Ваше страже.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Неће нико из дубине, неће нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време Ваше страже нема трећег, тек од 10 сати?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда Ви чувате стражу, ако може било ко да уђе у кућу у којој се налази Ваше одељење?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, гледајте, са ову страну је граница, са ове стране ја вршим дужност, а овамо је дубина, наш терен, значи одовуд не може. Значи, он треба да прође отуда да би дошао одовуда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли мора да прође да га Ви видите да би ушао у ту кућу?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не морам видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мора, а како онда Ви то чувате ту кућу, значи та кућа није добро чувана, чим може неко да уђе?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Тако смо ми распоређени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте распоређени?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да. Значи, до тада су били будни људи, неко излази напоље, неко овако, неко онако, још шетају, али не сме се причати, да се, гласно. Значи, још тај трећи човек, да је тај трећи човек је био тај пут ту, онда он све би видео људе одоздо што долазе, ако дође неко наш из команде батаљона или вода или чете, то све долази одоздо, са асфалта. Никог одовуда нема. Једино ако би ишао возилом право у

двориште, е онда мора проћи крај мене, а ако иде пешке, то је овако обала, стрмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви уопште нисте чули ко је ту ноћ долазио?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули? Ови сви чули да је био Пане Булат и он човек прича да је био ту ноћ. Раде Вранешевић и он прича да је ту ноћ био у Банском Ковачевцу.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Ви који сте били на стражи и који сте иначе дужни да пратите шта се дешава испред, Ви једини нити сте видели, нити сте чули ни ко је био, ни ко је долазио.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да ли је то било за време док сам ја био на стражи или када се то већ догодило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо у Ваше време Ваше страже.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Када се то већ десило, побијени ти људи. Е онда су долазили неки, али одоздо, не могу овуда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су долазили?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Од асфалта, долазили су са ове стране, да иде право на ме, када би улазио, јер више куће је двориште, испред куће нема двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви нисте, пошто кажете видели нисте, а да ли чувате после ко је био ту ноћ, шта се то десило, побијени људи?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, што бих ја о томе бригу водио, то има ко води бригу, а ја сам обичан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то Вас не интересује?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не да ме не интересује, ја сам обичан војник, мене се ништа не пита. Не могу ја сада ићи питати, е, ко је то учинио, не могу, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, укључите микрофон.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ја бих Вас молио да ми одговорите на питање, да ли сте били где Вам је био подрум, где сте били смештени и за одмор, да ли сте били на левој страни према Пркосу или према Банској Селници на стражи ту ноћ?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Био сам код оне штале има штала према Пркосу.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: То значи, били сте према Пркосу?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Господине, када сам дошао са другооптуженим из твога правца је дошао Џакула Милан и Кривокућа Ђура, управо смо се нашли испред куће, где је подрум, што значи да су дошли од Вас и ту

ноћ сте их морали видети и пробај се присетити, али сте их морали видети.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Гледајте једну ствар, када се одоздо иде, има мрежаста ограда иза, она кућа што је после минирана у оној долини испод нас, тако се иде, овако се горе пење, то је јако, има један бор, је ли бор или чемпрес, не знам.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Добро, ја сам туда пролазио, суду Ви објасните, јер ја сам то све.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Значи ја сам, кућа стоји овако, штала стоји ту, ми смо ту седели, ту је био онај пат уперен тамо према, е, значи када одоздо идеш са асфалта, има оно, долазиш право на тај бор и ту је улаз с врата. Значи ја те не могу овуда видети, јер је ћошак куће, не могу те видети, јер врата су на сред куће, не могу те видети никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање гласи, да ли сте Ви видели Милана Цакулу?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Пре тога или после?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, не, мени није долазио на стражу.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Дошао је из Вашег правца.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Из ког правца?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Из Вашет правца управо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања? Ово сада Ви одговарате на своја питања.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Имам питања још. Господине, ово ми не вреди Вас питати, што је било унутра и тако даље, јер вероватно сте чули да сам ја био и то сте причали, да сам био унутра у подруму, шта сам рекао, шта сам рекао у подруму, дословце, ја бих Вас молио јер то сте чули, унутра је био Чеко, унутра је био Раде Малобабић, вани је био Владо Мамула, Марко Мамула и Габрић Адам испред куће.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Нису они у мом оделељењу били.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Молим Вас сачекајте, па ћу Вам рећи питање.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, да.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Када сам дошао Ђуро је стајао са леве стране, а Милан Габрић је стајао, Милан Цакула је стајао са десне стране моје, када сам био унутра, у просторији. Тачно слику имам како је било. Молио бих Вас да не говорим ја шта сам ја рекао, Ви када сте били на стражи, када сте се вратили, морали сте чути и исти Вам људи пренети шта сам рекао и молим Вас, поновите суду да суд чује истину.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја Вас нисам чуо шта сте Ви причали.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Пренели су Вам људи када сте дошли са страже, јер то су Вам морали пренети.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Зашто су морали?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Зато што се радило о нечему што се морало пренети, јер ја то нисам измислио, него то је дошло са вишег нивоа наредба да је нешто требало одрадити. Сигуран сам, ако није сугестивно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не дужимо причу, да ли сте чули да је он долазио и да ли сте чули шта је рекао?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја, рецимо, прво, човека тога нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није битно да ли сте га знали или нисте знали. Да ли сте чули да је безбедњак из команде долазио ту и да је нешто рекао?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ако је њега неко познавао, знао име његово и презиме, он мени није рекао, био Пане Булат, био овај, био онај, није, зато ја кажем, са тим човеком нисам контактирао пре никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је једноставно, да ли сте чули или нисте?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, нисам.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Нисте ли чули од осталих да је појачана готовост, да се очекује напад ту ноћ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ одговорио на питање тужиоца, немојте се понављати.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То не знам.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: То не знаш?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Само будност, само будност, рецимо.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да буде појачана?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Да, а борбена готовост не, борбена готовост увек.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да ли си чуо, да ли је још шта речено за мене, да ли сам ја био у униформи, у цивилу, да ли сам имао оружје и тако даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није чуо човек да сте долазили, нити шта сте рекли, није чуо ништа.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: То ако је неко знао од тих људи, није мени стриктно причао, нити је мене то интересирало да се ја сада пропитавам шта је овај радио, шта онај.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да ли си контактирао са Савом Малобабићем, командиром следећег вода, то је са задњом линијом која је граничила са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одељења, следећег одељења.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Преко брда тамо?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Да, да ли си са њим икада контактирао?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Па, тако нешто се причало у аутобусу, у овоме камиону, превозу.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: У камиону? Да ли је Саво теби споменуо ту исту ноћ да сам био са њиме и његову линију обишао?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Није ми то рекао.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Није?

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, то ми није рекао. Он ако је то са Вама причао, он то мени није рекао, нити сам ја њега питао.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: А скупа сам то ишао и са њиме и са Миланом Џакулум и са Ђуром Кривокућом.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Добро, то су све руководиоци, то су били.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ја само имам један приговор ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ја бих Вас молио као суд и Вас као тужиоца, ако је могуће за следеће суђење, ако буде било прилике, не знам Ваш план, ако могу добити вештака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Вештака, јер ради бунара и ради изношења појединих изјава, да вештак оцени аутентичност тих изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изјава вештак да оцени, аутентичност.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је немогуће, господине.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: То се односи, опростите, мало је смешно, можда сам ја нестручан као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Булат, да Вам објасним, ако Ваш бранилац, можда Вам то није објашњавао, не може ниједан вештак да оцењује исказе сведока, то може само суд. Вештаци су за неке стручне ствари.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Управо и ради стручних ствари, ради минирања, ради минирања бунара, ради разношења тела и ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то се консултујте са браниоцем, па ћемо видети тај доказни предлог, да ли да иде да вештак оцењује исказе и ради минирања. Седите позади.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Хвала лепо, питања немам, јер господин, хвала лепо, немам ништа друго.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Ја ту немам да кога штитим нити да окривљујем, немам ништа, ја причам што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте упозорени на текст те заклетве, да ништа не смете прећутати.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Можда је нешто било а да сам заборавио, није то било пре месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, можда је нешто било што сте прећутали, а што суду нисте хтели да кажете.

Сведок МИЛЕ МАЛОБАБИЋ: Не, нема шта да прећутим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да идете.

Завршено сведочење.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.
Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца Вашег?
Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Миле.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Милета, по занимању сте?
Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Машински техничар.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, са станом у?
Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: У Новом Саду.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?
Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Божидара Бошка Петровића број 3.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година рођења и место рођења?
Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: 01.08.1956. године, Горња Чемерница,
општина Вргин Мост.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у неком сродству са оптуженим
Панетом Булатом и Радетом Вранешевићем?
Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у некој завади са њима?
Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете обојицу?
Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Познајем.

Сведок Ђуро Милојевић, од оца Милета, по занимању машински техничар, са станом у Новом Саду, ул.Божидара Бошка Петровића број 3, рођен 01.08.1956. године у месту Горња Чемерница, општина Вргин Мост, није у сродству, није у завади са оптуженима, познаје их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело и нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника, изложили тешкој срамоти, знатној

материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ, прочитаћете тај текст заклетве испред Вас на пулту.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милојевићу, овде се води поступак против два лица, Панета Булата и Радета Вранешевића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет поступка је убиство шест цивила хрватске националности у Банском Ковачевцу, март месец 1992. године. Испричајте ми Ви, каква су Ваша сазнања о томе, шта сте Ви у то време били, којој јединици, којој војсци сте припадали и све што би Вам било познато, што Вам је било познато у вези овог догађаја.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Гледајте, ја стварно, овај, тада нисам ни био на том подручју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте ми, коме Ви припадате, шта сте Ви ту?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Ја сам био у почетку, од 03.07., од 03.07.1991. године сам био командир чете, четврте чете чемерничке која је била у саставу другог батаљона. Седиште је било у Ласињи тог батаљона, заправо није, у Вргин Мосту, батаљона, а чета је држала положај доле тај део према Топуском, када су ушли МУП-овци у Топуско, док се није отишло у Ласињу, онда сам у Ласињи отишао са четом тамо да држим положаје, од Пркоса па до, како се зове, не знам сада тачно, тамо са десне стране, када се силази у Ласињу из правца Вргин Моста. То је углавном то што знам. Био сам ту у чети до негде децембра 1991. године. Тада сам отишао у војну полицију, формирала се у бригади, 19. бригади, овај, вод војне полиције, јер сам по ВЕС-у био војни полицајац. Када смо отишли у војни одсек у Вргин Мост са овај начелником безбедности у 19. бригади и тражили смо људе по ВЕС-у који су били војни полицајци. Тако смо формирали вод, негде око тридесет људи којем је било седиште у почетку у Стипану, у школи, после тога прешло се у Пјешчаницу школу, то је од Вргин Моста једно пар километара. То, после тога сам отишао, када се овај вод угасио, онда се формирала чета војне полиције, корпус, када сам прешао у ту чету са тим људима из вода. После тога, пред крај сам био командант

територијалне одбране општине Вргин Мост, пред сам крај самог рата 1995., ту негде, пред бежање само. То је све што ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, март 1992. године, шта сте Ви, на ком сте подручју, где Вам је седиште?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Био сам ја мислим у школи Пјешчаница у воду војне полиције, у марту 1992., од 1991. од децембра, ја не знам сада тачно, децембар или јануар, тада сам био у војној полицији у Пјешченици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били командир четврте чете?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Да, до тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Док нисам отишао, до децембра 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До децембра 1991. године?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у марту 1992. године, да ли сте били командир четврте чете?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде оптужени Раде Вранешевић тврди да сте Ви били његов командир?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Не, тада, јесам био командир, до децембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у марту 1992. године, Ви нисте његов командир?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каква су Ваша сазнања у вези овога што је предмет оптужнице?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Ја сам то сазнао пре, када су ухапшени, да Вам право кажем. Нити ме је то интересирало, имам својих проблема, имао сам са четом и са водом војне полиције, ми смо углавном привођили људе на положај и обезбеђивали команду бригаде. Ништа ја од тога не знам, нити сам био ту близу. То је било од мене далеко тридесет километара, ако је то било у Банском Ковачевцу, чак никада нисам ни био у Банском Ковачевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тада у војној полицији шта?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Командир вода војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир вода војне полиције?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која има седиште где?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: У Пјешчаници у школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пјешчаници у школи.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у то време у марту 1992. године, да ли је била формирана Војска Републике Српске Крајине?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Раде Вранешевић у својој одбрани је тврдио да сте Ви били командир његове чете, четврте чете у којој је био, да када се десио овај немио догађај, страдање ових цивила хрватске националности у Банском Ковачевцу, да је он тамо био, присуствовао, гледао шта се дешавало и да Вас је те исте вечери обавестио о догађају и испричао Вам шта се десило и рекао Вам и ко је пуцао тамо и тако даље. Да ли је то тачно?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Не. Ја о томе немам појма, нити је ко мене обавестио о томе. Ја то сада, могу одговарати како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Уопште немам појма о томе, нити ме је ко обавестио и ја мислим да Раде знаде да ја тада нисам био командир чете. Његов је син био у воду војне полиције, он зна када је формирана војна полиција, код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не знате ни ко је био тада командир те чете?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Које?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четврте чемерничке чете.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Четврта чета, када сам ја отишао је после бројала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чета?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Чета бројала преко двеста људи, била је најбројнија, па се поделила у два дела, да би људи што више могли ићи на одмор. Значи, пола те чете је било на положају, а пола је, е сада је остао мој заменик Вранешевић Мирко и не знам који је други био, ко је другог дела био командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има неких питања? Нема нико.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

***Да се изврши СУОЧЕЊЕ између оптуженог Раде
Вранешевића и сведока Ђуре Милојевића а на околност:***

- ***да ли је оптужени Раде Вранешевић обавестио сведока
Ђуру Милојевића о догађају у месту Бански Ковачевац и***
- ***да ли му је овај сведок у то време био командир чете.***

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви немате питања, а сведок нешто тврди што.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Имам ја питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја сам иитала да ли имате питања, нико се не јавља.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Не, ја ћу да поставим питање господину сада преко Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ђуро, да ли се сећаш, то се десило негде између 20. и 23. марта 1993. године, када сте Ви још били актуелни командир чете уз Вашег помоћника Мирка Вранешевића и Ненада, углавном био је један командир, капетан Ненад, а војна полиција је формирана почетком маја месеца 1992. године, када сте Ви отишли, Ви сте отишли у четвртном месецу из чете у, да формирате војну полицију у Пјешчаници. Да ли је то истина?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Ја сам рекао шта је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, поновите сада, на његово питање.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Рекао сам ја да сам ја у децембру отишао у војну полицију у бригаду и формирана је војна полиција, формирана је пре него је дошао УНПРОФОР, јел тако? Ја колико знам да је УНПРОФОР дошао у шестом месецу, петом, шестом месецу, јел тако?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Да.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: И барикаде су биле доле, код школе пјешчаничке и да се доле не може, твој мали, твој син је био код мене у војној полицији. Питај њега ако, ја друго не знам, али ја мислим да је тако било.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ђуро, не говорите истину, Ви сте отишли у априлу месецу 1992. године, негде пред сам део, били сте на постројавању јединице када су се тражили добровољци за коридор у Доњој Ласињи, био си ти, Мирко Вранешевић, дошли су одозго првооптужени Пане Булат, Станко Чича, Ђане Соколовић, Драган Паић и ја мислим да је још неко дошао из команде, да се траже добровољци.

Ви сте били испред јединице постројени када су тражени добровољци за коридор.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Ја могу да одговорим? Ја колико се сећам, пре коридора, вод војне полиције је био месец дана на Слуњу, ја сам са њима био горе, нисмо долазили кући, пре коридора, значи онда ме ниси могао видети у Ласињи ни нигде, мислим, ја не знам.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ви сте формирали вод војне полиције и дошли сте у команду, а из команде сте отишли у војну полицију, вратили се и покупили сте пиштоље од, ја мислим да су то били минобацачлије, нишанције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се манемо тих пиштоља и војне полиције, конкретна околност је, да ли сте Ви те исте вечери овог човека обавестили о убиству тих цивила у Банском Ковачевцу?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Исто вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се један према другом и суочите се.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Ђуро Милојевић и Мирко Вранешевић су били у команди у Доњој Ласињи у кући. Био сам, ја сам дошао и казао сам овако, «Мирко».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледајте у њега.

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: «Мирко и Ђуро, Пане побди бабе у Банском Ковачевцу. Да ли то зна, да обавестите команданта батаљона» и о томе се више није причало ништа после. После мене нико није више ништа питао.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Ја само знам да тада нисам био у чети, нити сам чуо о томе да си ти то мени рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је икада он тако нешто рекао?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први пут сте чули, кажете?

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Када сам чуо? Чуо сам већ када сам овде дошао и то причало се и онда када се већ почело хапсити, то су те приче биле. Ја сам зинуо када је он и Пане, зинуо, мислим, нисам веровао да су ухапшени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Немате више ни питања, ништа?

Опт. РАДЕ ВРАНЕШЕВИЋ: Војска Крајине је формирана 02. августа 1992. године, на Светог Илију.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Добро, ја.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Само, молим Вас, приликом давања исказа, сведока Самарције Ђорђа, који је возио исту вече када се тај случај догодио, мене и другооптуженог, Самарција је лепо казао у својој изјави, има код Вас, па могу да је цитирам и да је поновим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је везана нешто за овог сведока?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Управо за овога господина и за исказ Радин. Довезао ме је у Ласињу заједно са њим, рапортирао сам команданту шта се догодило у Банском Ковачевцу и одатле смо скупа кренули, ја, другооптужени и Самарџија Ђорђе за Вргин Мост, што значи, да ту исту ноћ што господин тврди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који господин?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Другооптужени, није имао шансе, таман и да је био Ђуро тамо, да га обавести. Толико сам ја имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква су Ваша сазнања, ко је био командир чете?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ту вечер је био командир Мирко Вранешевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командир четврте чете?

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Мирко Вранешевић, то гарантујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Толико.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: Мени је стварно жао што, нити шта знам, нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд је изводио доказ, проверавао одбране оптужених.

Сведок ЂУРО МИЛОЈЕВИЋ: И криво ми је што сам се нашао на овом месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете да идете.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли одбрана неких доказних предлога?

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Везано за саслушање у својству сведока Џакула, овај, Милана, каква је шанса да се он појави на овом главном претресу? Колико сам ја чуо, он је рекао само путем видеолинка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Везано за Петра Шкаљца, да ли је он?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто, обојица.

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Исто обојица преко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Су рекли да одбијају да дођу у Београд, али да су спремни да сведоче путем видеолинка.

Адв. ПРЕДРАГ МАРИЋ: Добро. Немамо неких додатних предлога.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ако могу нешто да кажем. Ако постоји могућност да овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чује се сада то што причате.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ако постоји могућност да овај суд иде и у Хрватску, ја бих Вас молио, ишао бих и ја, управо јер њих двојица су кључни сведоци ради тачности исказа, да се уверите у моју дату изјаву, да сам казао тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има бранилац.

Опт. ПАНЕ БУЛАТ: Ја бих Вам се захвалио на томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Другооптуженог доказних предлога?

Адв. ЗВОНКО РАДОВАНОВИЋ: Ми немамо доказних предлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате? Другооптужени доказних предлога нема. Тужилац, да ли има неких нових доказних предлога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За сада не, изузев предлога који су већ се налазе у оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова у 50 минута, а следећи главни претрес одређује се на дан:

***11. марта 2009. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута и
12. марта 2009. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.***

Адв. ЗВОНКО РАДОВАНОВИЋ: Судија, ја нећу моћи да приступим, пошто имам у истом овом суду код судије Снежане Гаротић, 11., 12. и 13. Да ли може неки?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тај дан су звати сведоци ови из Хрватске, по замолници. Замолнице путују два месеца, ја Вас молим да нађете неку замену.

Адв. ЗВОНКО РАДОВАНОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер сада не можемо са тим замолницама да, јер ми унапред те замолнице пошаљемо.

За дан 11. март 2009. године, одређује се саслушање сведока Милоша Паића и Светозара Бижсића.

За дан 12. март 2009. године, одређује се саслушање сведока – оштећених Андрије Ђерек, Анке Манце и Алберта Михалића, те по службеној дужности саслушање сведока Златка Манце, с обзиром да је за сведока Анку Манце стигло обавештење да је у тешком здравственом стању, а да њен син Златко Манце иначе унук покојне Веронике Крупић, има сазнања о догађају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто ми имамо неко обавештење од Хрватске да неки од ових представника породица оштећених и неће доћи и одбијају да дођу на претрес, уколико буде неких измена, ја ћу Вас обавестити, а реците ми, браниоци и оптужени, да ли су сагласни са евентуалним читањем исказа ових људи, с обзиром да су то људи који у време догађаја и нису били на лицу места, значи имају тако нека сазнања. Обојица бранилаца и оптужени такође? Добро.

И оптужени и браниоци, а и тужилац сагласни су да се прочитају искази оштећених, уколико евентуално 12. марта неко од њих не дође на претрес, па се у том правцу, у складу са обавештењем Службе за сведоке Републике Хрватске уколико сведоци који су набројани у њиховом допису и то: сведок Милош Паић, сведок оштећени Андрија Ђерек и сведок оштећени Алберт Михалић не буду дошли на претрес, суд по службеној дужности, одређује да се у те дане саслушају сведоци:

- *Жарко Ожеговић за дан 11. март 2009. године, адреса Велика Моштаница, ул. Добривоја Јовановића 97, а*
- *за 12. март 2009. године сведок Петар Габрић, Београд, ул. Жикина бр.30.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не бисмо губили ове термине, а вероватно ће ови сведоци остати при овоме да не долазе из Хрватске, онда смо одредили ове сведоке из Србије. Да, да, исто у 9,30 часова, само, значи, одредили смо све ове сведоке, ако евентуално неко од њих, замолнице су

отишле свима, можда неко и дође. За сада имамо информацију из Службе за сведоке да ових троје неће доћи, па онда ћемо саслушавати ове сведоке који су ту из Србије.

Довршено у 12 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

ВРЗ 0447